

ВЕЛИЗАР БОШКОВИЋ

ПОСЛЕДЊИ ПОЗДРАВ ОТИШАВШЕМ ПЕСНИКУ

Сајам књига, субота, двадест пети октобар деведесет седме, тринаест је сати. Штанд Interpressa. Домаћин Мирко Мркић Острошки.

Опчинило нас дивот издање Његошеве песме “Ноћ скупља вијека”, преведене на шест језика (руски, енглески, немачки, француски, италијански, шпански), осликане руком Оље Ивањицки, а са предговором др Василија Калезића. После Соломонове “Песме над песмама”, па оне о Јесејину, ово је трећа књига луксузно урађена, репрезентативно, по чему Острошки већ постаје препознатљив, привлачан, поштован издавач.

Око округле трпезе, мноштво писаца: Градимир Стојковић, Драгомир Ђулафић, Ранко Симовић, Бранко Јовановић, Благоје Рогач... Испред сваког по чашица лозе и бар по две-три чашице сочног песничког разговора.

Бојажљиво приступа Седа Старина. Прегршт рекламних листића под пазухом, ниједне књиге. Седа, не прихвата лозу, а ни разговорљив није, слуша.

Одједном, у рукама песника Благоја Рогача - гусле! Радостан је, очито, управо му “Драганић” издао “Песничку читанку”, песме о песницима, од Светог Саве, Његоша, Радичевића, Ђуре, Шантића, Змаја, Дучића, Ракића - до Ђопића, Десанке, Душана Костића, Стеве Раичковића, Драгана Лукића, Мирослава Антића, Ршума, Жарка Ђуровића, Милована Витезовића, Моша Одаловића и других. Песнички портрети, надахнути, а још и обогаћени препознатљивим ликовима - урађени руком сликара Баја Предрага Луковића.

Благоје Рогач не може да обузда радост. Исијава му из очију, из ведрога лица, из сваког покрета, из сваке изговорене речи. Узима гусле у руке, превлачи гудалом преко затегнутих струна. А онда,

кристално чистим гласом, продорним, запевава једну од многих јуначких - о људској храбрости, поштењу, надмоћи добра над злом.

Рогачево певање, необичан приказ на Сајму, привлачи људе, склапа се круг слушалаца.

А Рогач, пева ли пева, струне гусала трепере...

Слушаоци се претворили у око и ухо.

Старина, занесен, подупро браду.

А кад се утиша више но заслужен плесак, устаје песник Драгомир Ђулафић. И он је радостан, али на посебан начин, са присенком, рекао бих, туге. Радост - нова књига, роман за децу; туга - јуче смо испратили на починак песника Душана Костића.

“Видим” - каже Ђулафић - “овде се, можда случајно, сакупили пријатељи и поштоваоци Душана Костића. Ево, ту је и писац ’Сведока епохе’. На вест о Костићевој смрти, написао сам песму ’Виситор’ - Душану Костићу, коју је ’Политика’ већ данас објавила. Ево песме:

Виситоре,
мој поноре,
шта ћу далек?

Црних шума
над језером
чујем лелек.

Ноћас изван
ума снежи.
Ни сном,
ни дном,
никуд.

Мноме црна
пустош хара,
свет ме вара,
а одникуд
неима никог.

Да л’ те ја смем
сенком звати,
моја траво,
невер главо,
сурвавам се,
сурвавам се,
у дубине
језера ти.

Док рецитује, песник Ђулафић крши прсте, људи су тронути.
Спонтани плесак.

Можда последњи поздрав отишавшем песнику.

А можда, ипак, привид. Јер, песници не одлазе дефинитивно.

Доказ: Костићеве књиге на *Унирековом* штанду.

Velizar Bošković

THE LAST FAREWELL TO GONE POET

Summary

Recorded at the Book Fair in Belgrade (25th October 1997, one o'clock the afternoon), a day after the burial of Dušan Kostić, as *the last farewell to gone poet*.

Perhaps still an illusion. Because, the poets do not leave for good.

Evidence: Kostić's books on stand of *Unireks*.

